

Horváth Márk Sándor: A szablya álma

Kénes szag terjengett a levegőben. Szénpor szállongott, mely egy kicsit beszürkítette az egyébként verőfényes napot. Mindenhol meleg volt, de a kovácsműhely még rárakott egy lapáttal az amúgy is elviselhetetlen kánikulára. Az inasok a műhely előtt kifeszített ponyva árnyékában ültek. Nem sok kedvük volt dolgozni, érthetően. Így is patakokban csurgott róluk a víz.

Egy lovas jelent meg. Lassan beügetett a műhely udvarára, kikötötte a lovát és lekászálódott róla. Köhögve a szénportól odahajolt az egyik ponyva alatt heverőhöz: - Adjonisten! Merre van a mester? - Én volnék. - tápázkodott fel hatalmas nyögések közepette és arcát törölgetve zsebkendőjével. - Miben segíthetek? - kérdezte. - A szablyámért jöttem. Két vércsatornás, gyönyörű darab. - Ó, igen. Egy pillanat és hozom is. Egy percen belül már a kezében csillogott a penge. Fényes volt, akár egy pikkelyes hal, mint a csiszolt márvány. A hüvelye finom kék bársonnyal volt borítva, rajta türkiz berakások, ahogy a markolaton is. Egy csorbulást javíttatott meg a fegyverén. - Köszönöm! - mondta a kardot még utoljára megcsodáló kovácsmesternek, majd felpattant a lovára és elvágatott. A mester visszaheveredett a ponyva alá, és nyugodtan húzta tovább a lóbőrt.

A szablya kétségtelenül szebb volt, mint újkorában. Ennek ő is örült, annak viszont kevésbé, hogy visszakerült a tiszthez. Az legelső ütközetét izgatottan várta ő is, de nem élvezte az öldöklést. Valahogy úgy érezte, hogy ő ennél többre született. Nem tudta, hogy mire, de másra vágyott. A kis pihenőt a kovácsnál élvezte, de most újra mehet vissza gyilkolni.

Visszaértek a táborba. Mindenütt színes sátrak pompáztak, és zászlókat lobogtatott a szél. Katonák járkáltak, beszélgettek, énekeltek. Készült az ebéd, az illatok szertesztét szállongtak a táborban. A szablya ismerte a helyet, innét került a kovácsműhelybe egy nagyobb ütközet után. Hirtelen felharsantak a kürtök. A katonák félbehagyták a beszélgetést és sátraikba rohantak fegyvereikért. A tábor felülről felbolygatott hangyavárnak tűnt. A több száz rohangáló katona szinte káoszban, karneválként kavargott, harsogott és ordított. A tiszt le sem szállt a lováról, rohant az örökhöz, védeni a tábor. Órákon keresztül folyt a harc, de a védők elfogytak, a tábor felégették. Füstölgő színes-szürke halmok maradtak a sátrak helyén. A katonák tetemei ott heverték mindenütt. A kondérok, melyekben a harc előtt békésen rotyogott az ebéd, felborítva heverték. A vadaknak igazi lakoma lesz majd a tábor, miután leszállt az éj. Falkákban jönnek majd és falatoznak az ebédmaradékokból, a dögevők a katonákból is.

De a vadállatok előtt még jöttek mások. A közeli falvak emberei kivonultak minden ütközet után, összeszedték a mívesebb fegyvereket, hogy kárpótolják velük magukat a háború által gyakran letarolt termésért. Így került a szablya is egy fiatal legényhez. Hazavitte és lerakta az asztalra. Megtetszett neki, nem volt szíve eladni. A harc során alig sérült meg, a bársony borítás is ép maradt. Nézegette, lemosta, megtörölgette, de minél tovább nézegette, annál jobban megtetszett neki. Végül megtartotta. Kitetette dísznek az ajtaja fölé, persze belülről, nehogy ellopják. Ott maradt élete végéig.

A szablya boldog volt. Nem ölt többet, egyik csatornáján se folyt többé vér. Otthon érezte magát az ajtó fölött. A házigazda mindig büszkén mutogatta a vendégeknek. Úgy érezte,

hogy célba ért. Egyetlen dolgot talált kifogásolhatónak az egész helyzetében: Nem történt vele semmi, megszokta a semmittevést, olyannyira, hogy egyszer csak elszenderült. Ez persze kívülről nem látszott rajta, de belül aludt. Mennyit aludt? Heteket, hónapokat, vagy évtizedeket, évszázadokat? Egy vitrinben ébredt, emberek jöttek és álltak meg előtte. Nem szenderült már el többé. Élvezte a dicsfényt, a naponta érkező és távozó embereket. Felhőtlenül boldog volt. Nem is tudta, de egy kis házban valahol, nem is olyan messze tőle, valaki egy novellát írt éppen róla. Mely így kezdődött: Kénes szag terjengett a levegőben...